

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudkyně Daniely Zemanové a soudce Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **JUDr. J. D.**, zast. JUDr. Vladimírem Řičicou, advokátem se sídlem Voráčovská 14, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 9. 2014, čj. OD770/14-3/67.1/14211/St, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 23. 6. 2015, čj. 60 A 13/2014 – 18,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Magistrátu města Liberec, odboru dopravy, ze dne 28. 7. 2014, čj. MML186843/13/3555/OD/Hrz byl žalobce shledán vinným z přestupku v provozu na pozemních komunikacích, kterého se dopustil tím, že dne 27. 11. 2013 v 14:10 hod. při řízení osobního motorového vozidla Audi, registrační značky X, na pozemní komunikaci I. třídy č. 35 v obci Mníšek, kde je povolena nejvyšší rychlost jízdy 50 km/h tuto rychlost překročil; měřícím zařízením LTI 20/20 TruCAM byla vozidlu naměřena rychlost 91

km/h, po odečtení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h byla jako nejnižší možná rychlost jízdy vozidla naměřena rychlost 88 km/h. Tímto jednáním žalobce porušil § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), čímž se dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3. zákona o silničním provozu, a proto mu byla podle § 125c odst. 4 písm. e) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 4 000 Kč. Odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 3. 9. 2014, čj. OD770/14-3/67.1/14211/St zamítnuto a napadené rozhodnutí bylo potvrzeno.

[2] Žalobu proti rozhodnutí žalovaného podanou Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci (dále jen „krajský soud“) zamítl.

[3] Krajský soud se v rozsudku ztotožnil se závěry správních orgánů, podle nichž ve správním řízení zajištěnými důkazy bylo přestupkové jednání žalobce prokázáno.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[4] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost co do obsahu opřenou o důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[5] Stěžovatel v kasační stížnosti nejprve rozsáhle rekapituloval obsah žaloby a následně namítl, že se krajský soud vyhnul „*zásadním námitkám žalobce, a to, že správní orgán porušil základní zásady řízení, když podpořil závěr, že je pouze na libovůli policie, zda důkazy o spáchání přestupku předloží či nikoliv.*“ Podle stěžovatele byla porušena zásada spravedlivého procesu zakotvená v čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

[6] Stěžovatel setrval na svém stanovisku, že správní orgán vyložil všechny důkazy v jeho neprospěch; správní orgán měl podle stěžovatele postupovat podle zásady in dubio pro reo, neboť zjištěné okolnosti vzbuzují pochybnosti o tom, zda přestupek spáchal.

[7] Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[8] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud nenalezl žádné formální vady či překážky projednatelnosti kasační stížnosti, a proto přezkoumal jí napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu a v rámci kasační stížností uplatněných důvodů, zkoumaje přitom, zda napadené rozhodnutí či jemu předcházející řízení netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti [§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.].

pokračování

[10] Stěžovatel brojil proti postupu policie, která mu při kontrole dne 27. 11. 2013 odmítla předložit výstup z použitého laserového měřicího přístroje. Stěžovatel v kasační stížnosti neuvedl, za jakým účelem předložení tohoto výstupu žádal. Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že měření rychlosti policií bylo provedeno před zahájením správního řízení o přestupku v provozu na pozemních komunikacích. V rámci postupu před zahájením správního řízení přitom nelze provádět dokazování, neboť to je nutnou součástí až správního řízení. Prokázání či vyvrácení skutečnosti, že se stěžovatel dopustil přestupku na základě důkazu výstupem z použitého laserového měřicího přístroje, proto náleží až do fáze správního řízení spočívající ve shromažďování podkladů pro vydání rozhodnutí. Nejvyšší správní soud k tomu (byť v souvislosti s podmínkami přípustnosti vydání rozhodnutí v blokovém řízení) v rozsudku ze dne 29. 12. 2004, čj. 6 As 49/2003-46, publ. pod č. 505/2005 Sb. NSS uvedl, že „[v] případě, že by ten, kdo se měl dle názoru správního orgánu přestupku dopustit, nepovažoval přestupek za spolehlivě zjištěný, případně by z jiného důvodu nebyl ochoten pokutu zaplatit, bylo by třeba otázky skutkové a právní týkající se spáchání správním orgánem tvrzeného přestupku, posuzovat a bylo by tak potřeba provádět ve věci dokazování. To by probíhalo v ‚běžném‘ správním řízení.“

[11] Policie nebyla povinna stěžovateli vzápětí po provedené kontrole, tj. před zahájením správního řízení, předložit výstup z použitého laserového měřicího přístroje, neboť jí žádná právní norma takovou povinnost neukládá. Krajský soud správně v napadeném rozsudku uvedl, že „nepředložení důkazu o překročení nejvyšší povolené rychlosti v podobě výstupu z použitého laserového měřicího přístroje policisty již při kontrole dne 27. 11. 2013, nemůže mít vliv na správnost skutkových závěrů učiněných ve správním řízení“. Takto vyjádřený právní názor krajského soudu nelze považovat za rozporný s čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

[12] K pochybnostem stěžovatele o dostatečném prokázání toho, že spáchal přestupek, Nejvyšší správní soud uvádí, že skutečnosti zjištěné ve správním řízení uspokojivě prokazují, že stěžovatel dne 27. 11. 2013 v 14:10 hod v obci Mníšek překročil se svým vozidlem nejvyšší povolenou rychlost v obci. Důkazy opatřené z výstupu metrologicky ověřeného silničního laserového rychloměru LTI 20/20 TruCAM a z návodu k obsluze použitého rychloměru potvrdily, že záznam z rychloměru zachycuje registrační značku vozidla žalobce i naměřenou rychlost a že měření rychlosti by neproběhlo, nebyly-li by splněny podmínky pro měření. Důkazně bylo též ověřeno, že hlídka policie provádějící kontrolu byla k ovládání použitého rychloměru řádně proškolená. Svědkové vypověděli, že měření bylo provedeno správně, přičemž rychlost vozidla byla zachycena. Všechny okolnosti spáchaného přestupku tak byly s dostatečnou spolehlivostí prokázány; mimo rozumnou pochybnost bylo postaveno na jisto, že se přestupku dopustil stěžovatel.

[13] Závěry Nejvyššího správního soudu není způsobila zvrátit ani jen obecná stížností námitka dovolávající se zásady *in dubio pro reo* (k výkladu této zásady srov. např. rozsudek NSS ze dne 15. 7. 2010, čj. 9 As 1/2010-58). V souzeném případě totiž žádné pochybnosti o skutkovém stavu neexistovaly. Opačný názor stěžovatele představuje pouhou polemiku se závěry správního řízení; tato polemika je sice plným právem stěžovatele, její přednesení v soudním řízení však nezakládá důvod pro to, aby byla akceptována. Odmítnutí uvedené

argumentace krajským soudem – opírající se o řádné odůvodnění – rozhodně nepředstavuje zásah do ústavně zaručeného práva stěžovatele na spravedlivý proces.

[14] Námitka vad řízení spočívajících v nedostacích zjištěného skutkového stavu, stejně jako námitka nesprávného posouzení právní otázky, je proto nedůvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

[15] Pro uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je nedůvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[16] Vzhledem k tomu, že stěžovatel neměl ve věci úspěch a žalovanému nevznikly náklady nad rámec jeho úřední činnosti, nemají účastníci podle § 60 odst. 1, ve spojení s § 120 s. ř. s., právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. května 2016

Zdeněk Kühn
předseda senátu